

(reportáž z koncertu Toast singers a kapely Kámen úrazu)

Kdybych měl jmenovat hodně rychle deset svých oblíbených písní, jistě bych vždy vyslovil Carpe diem z repertoáru kapely AG Flek. Jenže heslo "užij dne" v onom mrtvém, ale pořád živém, jazyce je psáno i na dveřích sklepního hudebního klubu na Vinohradech v Jičínské ulici.

Nedávno mi přilétla mailem pozvánka plná fotek ledních medvědů. Dočetl jsem se mezi těmi zvířaty, že 4. března 2008 je v Carpe diem společný koncert kapely **Kámen úrazu** a acapellové šestice **Toas**

t Singers

.

Michal Aron

foto: Tomáš Pohl ©

Jsou kapely a soubory hrající převážně pro peníze, jsou kapely a soubory hrající sobě pro radost. Pokud je interní radost kapely nakažlivá i pro diváky, vzniká společná diagnóza zvaná dobrá nálada. Nejde o stavění vzdušných zámků, vydávání desek za každou cenu, nejde o tzv. princip, který není nic jiného, než podrážděnou ješitností a touhou po pochybné slávě. Malý prostor klubu, oddělený posuvnou stěnou od občas syčící barové pípy, byl plný lidí, kteří se většinou znali. Tady zcela přirozeně splývá jeviště s hledištěm, tedy cosi, po čem toužila a touží divadelní avantgarda.

Večer zahájila trojice chlapců a trojice děvčat, kteří krom lásky k toastům mají rádi sborový zpěv bez jakéhokoli nástrojového doprovodu. Tahle šestka, podle mých informací, tvrdě dva roky cvičila, aby nakonec vystoupila na pódium. V čele šestice stojí "spojovací můstek" s Kamenem úrazu, Michal Aron. Toasty jsem slyšel již několikrát a loňského roku zahajovali i FOLKomín.

Jejich repertoár zatím nestačí na dlouhý koncert, zato každá skladba je do posledního detailu nacvičená. O tom by asi mohla více vyprávět hlavně Michalova maminka, která doprovází Michala a jeho sestru Katku na každý koncert a je svědkem domácího zkoušení. V repertoáru souboru je *Orlando di Lasso*, jeden z vrcholů vokální polyfonie, úprava lidové písně od Bohuslava Martinů, nebo jazzové standardy. Přiznám se, že mi nejen tento večer, ale i předtím, zněl tenhle mladý soubor příjemněji a opravdověji, než například legendární Mošny. Pokud jim to vydrží, pak o Toastech ještě hodně uslyšíme.

Po pauze jsem po delší době opět potkal kapelu Kámen úrazu, která, jestli se nemýlím, hraje a zpívá od roku 2004. Základním hnacím prvkem kapely je Daniela Sedláčková, v civilu překladatelka, milovnice koček, zpěvačka, ale především autorka většiny textů kapely a autorka řady melodií. Daniela, původem z Ostravy, které se jinak neřekne než Danča, přidala ke zpěvu ještě perkuse, čímž nic nezkazila, ba naopak. Druhou zpěvačkou je Blanka Matoušková, která s Dančou zpívala v souboru Geshem. Zbytek kapely tvoří muži: Michal Aron (kytara zpěv), Jarda Hokr (basová kytara), Tomáš Kody Zeman (kytara a kdysi s Michalem Aronem i část kapely Vnitřní světlo) a nejméně nápadný Antonín Podlaha (foukací harmonika). Jestli se Kameni úrazu něco daří, pak jsou to melodie. Na nich se krom Daniely Sedláčkové podílí i Michal Aron, Honza Komín z kapely Načas, či bývalý člen kapely Martin Lasevič, kytarista a velmi dobrý zpěvák. Styl kapely, podobně jako u Toastů, nelze jednoznačně vymezit. Chvilku zní tak trošku trampsky ve *Vlak jel dál* či v *Nočním vlaku*, chvilku rockově a do bluesova v *Baladě o nevydařeném večeru*

, či malinko šansonově v písni *Když svítá*, či baladicky v *Potichu*

. V seznamu skladeb, které ten večer zněly, jsem nenašel vatu, neboli "slabingra". Není sérií hudebních monumentů, nejsou to schody do hudebního nebe, "jenom" se to hezky poslouchá a většinu písní lze po pár reprízách zpívat s kapelou. Ten večer kapela bojovala se dvěma nepřáteli: vedrem a zvukem. Carpe diem je dobré pro akustické koncerty, ale na rozdíl od výzvědných služeb zde chyběly odposlechy. Kámen úrazu s těmito nedostatky bojoval statečně a potlesk, požadující přídavky, tento závěr potvrdil. Na závěr zněla

Cikánská

, jedna z těch písní, které nutí nohy k dupání a ruce k tleskání do rytmu. Na úplný konec, pokud nepočítám následující jam, zazpíval Michal Aron slavnou píseň Paula McCartneyho

The long winding road

z alba *Let it be* z roku 1970. Později vyprávěl McCartney, že ji složil na své skotské farmě. Ona dlouhá smutná cesta je silnice B 842 vedoucí z Kintyre do Campbelltownu měřící 50 km. Ta píseň je smutná, nostalgická a vyjadřuje ony zavřené dveře, které se nám po absolvování oné smutné cesty nikdy neotevrou. Michal Aron ji zpíval moc hezky.

A tak jsme si užili dne téměř do půlnoci, o čemž svědčila i spokojená tvář Františka Vlčka, mého souseda u stolu, pokud občas neodbíhal fotit svého syna Martina, člena Toastů.